

CKoster, gehouden te Lansingerland, 22.02.2023

Zingen Psalm 107: 1
Lezen 2 Kronieken 30: 1 -23, 31: 1
Zingen Psalm 65: 1, 2, 3
Tekst HC Zondag 29
Zingen Psalm 22: 12, 14
Zingen Psalm 105: 20, 21
Zingen Psalm 63: 2

Geliefde gemeente van de Heere Jezus Christus,

In Zondag 29 van de Heidelbergse Catechismus kan je zien dat de Catechismus een kind is van zijn eigen tijd.

Drie Zondagen worden besteed aan het spreken, het belijden over het heilig avondmaal.

Met ook herhaling bij die drie Zondagen.

Dat was in die tijd bewust zo neergeschreven, in directe confrontatie met de rooms-katholieke kerk.

En nu kan je zeggen, de rooms-katholieke kerk bestaat nog steeds, en de rooms-katholieke kerk dwaalt nog steeds, ook als het gaat op het punt van avondmaal, eucharistie zoals dat bij hen heet.

Dus wat dat betreft is het goed dat deze Catechismus Zondagen ook in onze Catechismus nog steeds zijn opgenomen.

Maar toch, deze Zondagen zouden we vandaag niet meer zo uitgebreid, en met deze verwoordingen opschrijven.

Tegelijk, we kunnen vandaag nog steeds wel veel leren, ook van Zondag 29 van de Heidelbergse Catechismus.

Het is mooi om daar vanmiddag vanuit de Catechismus na te denken over de diepe betekenis van het avondmaal.

Hoe de liefde van de Here Jezus Christus zichtbaar, tastbaar aanwezig is, en tot ons mag komen.

Terwijl de Here Jezus in de hemel is en wij hier op aarde zijn.

Vanmiddag mag ik zo het Evangelie verkondigen vanuit Zondag 29, het thema van de preek is:

Jezus voedt ons in het avondmaal met Zijn tastbare liefde

1)Hij kent ons zondige hart

2)Hij sterkt ons in onze zwakheid

1)Er is geen mens op aarde die zonder liefde kan.

Mensen, wij zijn gemaakt om te leven samen met andere mensen.

En niet alleen maar te leven maar ook om geborgenheid te ervaren.

Zonder liefde hou je het niet vol.

Je hebt vanaf het begin van je leven die aanvaarding nodig, die bevestiging van moeder, van vader, van de kring om je heen.

Maar die bevestiging en die liefde die heb je steeds nodig. Dat stopt niet als je 10 bent, of 15, of 18, of 25, of 65, of 80.

Ieder mens heeft verbondenheid nodig met anderen, liefde van mensen om zich heen.

En wanneer heb je dat vooral nodig?

Ja, toch vooral als je het moeilijk hebt. Als 't je tegenzit.

Jongens en meisjes, wat doe je als je gevallen bent op de grond, als je pijn hebt? Wat doe je dan?

Dan ren je toch het liefst naar je moeder, voor troost, voor een knuffel.

Wat doe je als je op school een vervelende dag had, of je hebt ruzie gehad en je bent daar verdrietig van?

Dan wil je dat toch het liefst thuis even vertellen aan je moeder, "zus en zo mam, dit is er gebeurt, ik ben er verdrietig van, niet fijn".

En dan krijg je misschien advies, "had je misschien beter zus of zo kunnen doen".

Maar kinderen, vooral wil je even je verhaal kwijt toch? Je wilt horen dat je moeder je begrijpt, en dat ze van je houdt!

Nou, is dat ook niet zo broeders en zusters, jongelui, in geestelijke opzicht?

Als je jezelf schuldig voelt tegenover de Here God, als je weet, ik heb gezondigd tegen de Heere die in de hemel woont.

Je weet, als je terugkijkt naar afgelopen week, ik heb te weinig aan Hem gedacht. Of, ik ben te slordig geweest in de dienst aan Hem.

Ja, dan kan er van alles door je heen gaan als je dan zondags weer in de kerk zit of zelfs avondmaal viert. Misschien schaam je je wel, voel je je verdrietig, teleurgesteld, gefrustreerd.

En dat kan er ook voor zorgen dat je dan juist weggaat bij de Heere, of weg blijft bij de Heere.

Terwijl eigenlijk, wat heb je nou het meest nodig, juist op die momenten?

De genade en de liefde van God! Dat, dat je de Heere ontmoet en Hem hoort dat Hij je zonden vergeeft en wegneemt, om niet.

Nou precies dat is wat de Heere ook wil geven.

Als je tot Hem gaat, dan **is** Hij genadig, dan **is** Hij vol vergeving, Zijn hart klopt juist in liefde voor zondaren. Dat laat Hij juist in het avondmaal zien, die zichtbare, tastbare liefde, in brood en wijn.

Dat Hij zegt, "Ik heb je lief en Ik vergeef je zonden, kijk maar, voel maar, proef maar, zo tastbaar en zichtbaar en concreet is Mijn liefde voor u, voor jou.

Ik heb Mijn leven gegeven om u, en jou van de zonden te verlossen".

In 2 Kronieken 30 komen we deze tastbare liefde van de Heere ook tegen.

Ik ga die geschiedenis niet helemaal uitwerken, maar het punt is die viering van het Pascha.

Er wordt heel veel voor georganiseerd, dat ze het Pascha willen vieren.

Ze overleggen met elkaar in de tijd van koning Hizkia.

Ze sturen brieven, 'kom je ook, naar Jeruzalem, er is feest, we gaan Pascha vieren'.

En dat is dan niet alleen maar, kom je zeg maar naar de kerk, kom je naar Jeruzalem, naar de tempel.

Dat is eigenlijk vooral ook een oproep, laten we ons bekeren!

Bekeer je van je zondige wegen en kom samen met ons, en vier met ons het Pascha.

Laten we ons klein maken voor God, en Hem weer zoeken, Hem weer dienen.

Dat klinkt in die uitnodiging.

Ze beseffen hun zonde en schuld, en ze willen de Heere zoeken.

Die brieven gaan door heel Israël, alle stammen zijn welkom in Jeruzalem voor het feest.

Dat is bijzonder, in die tijd was er een diepe kloof tussen het noorden en het zuiden, tien en het tweestammenrijk.

Maar toch, samen Pascha, net als het avondmaal, één lichaam, één brood.

Want je dient samen één God, je volgt samen één Verlosser.

De priesters heiligden zich, het volk maakt zich klaar en dan gaan ze feest vieren. Feest.

En dat feest begint met het Pascha, ze ontvangen dat Pascha als bewijs, als tastbaar, zichtbaar bewijs van de liefde van God.

De Heere die Zijn volk wil helpen, en redden, en bevrijden van schuld en zonde.

Zoals Hij Zijn volk eens heeft bevrijd uit Egypte, en het slavenhuis van de zonde, zo zal Hij nu ook Zijn volk genadig zijn.

Nu denkt u misschien, wat is daar nou precies bijzonder aan?

Want ja, het volk vierde toch elk jaar het Pascha, en elk jaar moesten ze in Jeruzalem komen. En elk jaar moesten ze dat Paaslam slachten, en elk jaar vierden ze dat feest van die ongezuurde broden.

Ja, dat is natuurlijk mooi, maar wat is daar nou zo bijzonder aan?

Weet u wat daar zo bijzonder aan is?

Ze vierden het nu juist **niet** elk jaar. Sterker nog, ze hadden het jaren, jaren, jarenlang niet gevierd. Gewoon **niet**.

Geen Paschafeest, geen ontmoeting van de Heere in de tempel. Geen vreugde in God.

Zij deden wat wij mensen heel vaak doen, heel snel doen. Ze vergaten God, dat was het. Ze waren gewoon God vergeten.

Ze dachten aan gezin, werk, hobby's, inkomen, gezondheid, oorlog. Ze waren druk met van alles en nog wat, reken maar. Ze zaten heus niet niks te doen.

Ze waren druk, maar er was Eén niet zo belangrijk in hun leven, dat was de Heere.

En wat dan ook vaak gebeurt, ze gingen God vervangen.

Ze gingen de afgoden dienen. Altaren gemaakt voor andere goden, beelden in huis gehaald waar ze voor offerden.

Ze dachten, die goden van andere volken, dat zijn fantastische goden.
Die moeten we hebben, die zijn sterker en behulpzamer, en handiger.
Die zijn veel beter dan de Heere, Jahwe, onze God.
En zo kwam het dat ze jaren het Pascha niet hadden gevierd.

Ja, en wat doe je als je zo leeft? Dan verzamel je eigenlijk een hele grote stapel met schulden, en zonden. Een onoverzienbare berg van zonde tegenover God, dat is heel erg.

En de Heere kon die zonde niet ongestraft laten.

Het volk werd zwaar en rechtvaardig gestraft.

Assyrië kwam naar hen toe, steden veroverd, het volk verwoest. Land geplunderd en het volk in ballingschap.

Het tien stammenrijk, maar ook het twee stammenrijk is zwaar geslagen door God, beide lagen ze echt onder de toorn, de hevige toorn van God, vanwege hun goddeloosheid en afgoderij.

En toen, toen gaf God koning Hizkia als koning van Zijn volk.

Toen gaf God in Zijn grote genade een tijd waarin de koning en het volk zich bekeerden tot de Heere.

Dat ze die afgoden weg gingen doen, en dat ze het toch in hun hart kregen om de Heere te dienen naar Zijn Woord, een groot wonder vond daar plaats, reformatie.

Terugkeer naar het Woord van God.

En daarom wilden ze nu weer het Pascha vieren.

Daar gaat het nu om vanmiddag, juist dat Pascha hadden ze toen zo hard nodig, zo verschrikkelijk hard nodig. Na die intense ervaring van de toorn van God, die rechtvaardige toorn van God, vanwege hun zonde en schuld en afgoderij.

Ze waren diep gevallen, en een grote schuld op zich geladen.

Juist nu hadden ze het zo nodig om het Pascha te vieren, om in dat offer van het Pascha hun zonden weer te verzoenen.

Dat het Paschalam werd gedood, geslacht, gegeten. En dat bloed werd uit gesprenkeld bij het altaar, als teken van de verzoening van de zonde.

Het bloed wat toen in Egypte aan die deurposten werd gesmeerd, kinderen, dat weten jullie wel, zodat het rechtvaardige oordeel hun huis oversloeg.

Aan hun deur voorbij ging.

Israël had het verdiend, dat de verderfengel ook bij hen naar binnen kwam, en ook daar dood een verderf zou zaaien.

Maar door het bloed van het lam, het paaslam, werden ze overgeslagen.

Nou dat paaslam hadden ze nu zo nodig. Dat de Heere hen ook nu, net als toen in Egypte, in Zijn grote genade zou overslaan. Overslaan in Zijn rechtvaardige oordeel. Pascha, zichtbaar, tastbaar bewijs van de liefde en de genade van God.

En bij die Paschaviering kan je dan afvragen, wat Zondag 29 doet, worden die zonden nou echt weggedaan, door het bloed van het paaslam?

Was dat lam nou zo bijzonder? Of zat er in dat bloed dan magische kracht zodat Gods toorn werd afgeweerd ofzo.

Nee, dat bloed was niet magisch, en het lam was niet zo bijzonder. Zeker het moest aan bepaalde voorwaarden voldoen, maar dat lam zelf was niet de oorzaak van de vergeving.

Dat bloed van dat paaslam dat verwijst naar ander bloed, naar het bloed van het grote Paaslam dat komen zou.

Naar het bloed van Jezus Christus, de Zoon van God.

Hij, die die zonden werkelijk zou bedekken en verzoenen voor het aangezicht van God, vanwege Zijn trouw, gehoorzaamheid. Vanwege Zijn lijden en sterven.

En dat bloed van dat dier, dat bloed van het paaslam verzekerde het volk Israël ervan dat de Heere hen werkelijk lief heeft. En werkelijk hun zonden zal vergeven, zo waar Zijn Zoon later zou komen.

Pascha tot vertroosting van Israël, in de genade van de Heere, voor eenieder die zich bekeert.

Dan moeten ze dat paaslam niet aanbidden, nee dat zou weer afgoderij zijn.

Maar ze mogen God aanbidden, die vergeving geeft.

Nu, zegt de Catechismus in Zondag 29, zo is het met het avondmaal.

Dat brood en wijn is niet magisch.

De rooms-katholieke kerk zegt, in dat brood zit genade wat je binnen krijgt.

Nee, het brood en dat wijn zijn manieren, middelen, waardoor de Heere ons geloof wil sterken.

De Heere laat zien, Ik heb Mijn volk lief zoals een hongerige en een dorstige verlangt naar brood en drinken.

“Zo”, zegt Jezus, “zo geef Ik Mijzelf voor jullie, zondige, schuldige mensen”.

Uit liefde, uit pure genade.

“In Mijn offer, eenmaal aan het kruishout op Golgotha gebracht vind je vergeving van al je zonden”.

En dan niet alleen maar een **teken** van Zijn liefde, zelfs met het vieren van het avondmaal, eten van het brood, drinken van de wijn, **belooft** de Heere op die manier zal ik ook daadwerkelijk je geloof sterken.

“Zie maar, voel maar, proef maar, zo echt en zo tastbaar is Mijn liefde voor u en voor jou. Ervaar het maar”.

Zo gaf Jezus brood en wijn aan Zijn kerk, om als zondaar troost te vinden in Zijn liefde. Juist als de zonden voor ogen staan, juist als de teleurstelling je aanstaart. Juist als je eerlijk moet constateren, in het dienen van de Heere lukt mij zoveel niet zoals het eigenlijk wel zou moeten.

Zie dan, brood en wijn.

De Heere kent onze twijfels, onze zonden, onze onzekerheden.

Juist daarom gaf Hij dat feest, gedenkmaaltijd van het avondmaal.

Zoals het formulier ook zo mooi zegt, “zo dikwijls u van dit brood eet en uit deze beker drinkt, zal dat voor u een betrouwbaar onderpand zijn, dat u aan Mijn hartelijke liefde en trouw herinnert en daarvan verzekerd.

Ik heb immers voor u, omdat u anders de eeuwige dood had moeten sterven, Mijn lichaam aan het kruis in de dood gegeven, en Mijn bloed vergoten.

En Ik voed en verkwik uw hongerige en dorstige zielen met dit Mijn gekruisigd lichaam en vergoten bloed tot het eeuwige leven.
Dit is even zeker als dit brood voor uw ogen gebroken, en u deze beker gegeven wordt, en u tot Mijn gedachtenis dit brood eet en uit deze beker drinkt”.

Dat is ook meteen het eerste gedeelte van de preek. **Hij kent ons zondige hart.**

2) Dan als tweede en laatste gedeelte van de preek, **Hij sterkt ons in onze zwakheid.**

Het is mooi in de geschiedenis van 2 Kronieken 30 dat de Israëlieten van toen wel komen bij de Heere in Jeruzalem als zondaren, en ook in zekere zin wel weer weggaan als zondaren.

Maar toch dat de Heere hen daar bij de tempel veranderd.

De Heere verandert hun leven, je ziet echt dat er genade en de liefde van de Heere ook hun aanraakt, in hun binnenste komt, en daar ingang vindt en hun leven veranderd.

Kijk maar wat er staat bijvoorbeeld in vers 21 en vers 23, er spat één ding helemaal vanaf, en dat is die blijdschap, die feestvreugde.

Vers 21; zo hielden de Israëlieten die zich in Jeruzalem bevonden zeven dagen lang met grote blijdschap het feest van de ongezuurde broden.

En de levieten en de priesters prezen de Heere dag en nacht met luid klinkende instrumenten voor de Heere.

En vers 23: nadat heel de gemeente overleg gepleegd had of ze nog zeven dagen feest zouden vieren, vierden zij nog zeven dagen feest, met blijdschap.

Het spat ervan af, vreugde, feest, blijdschap in God, in Zijn genade, in Zijn liefde.

Feest vieren met muziek en lofzang en aanbidding van de Heere. Dat God hen aanvaart, ondanks dus die diepe dalen van de zonde, dat de Heere hen lief heeft.

Ondanks die tijd die nog maar net geweest is, van afgoderij en ongehoorzaamheid, vervuld het hun hart. Ze jubelen het uit.

En weet u wat ze doen? Ze verlengen zelfs dat feest, niet één week feest van ongezuurde broden, maar twee weken feest van ongezuurde broden.

Deden ze nooit, hoeft maar één week, zij doen het dubbel.

Feest en vreugde in de Heere en dat is een mooi detail.

Want weet u wat dat feest van de ongezuurde broden betekent?

Dat feest van het ongezuurde brood komt altijd na het Pascha feest.

En dat betekent, een feest waarbij ze al dat zuurdeeg uit hun huis hadden verwijderd.

Het teken van het oude zondige leven uit Egypte dat ze achter zich lieten, wat ze weg hadden gedaan.

Een teken dus dat ze niet meer terug wilden naar die tijd van ongehoorzaamheid.

Niet meer terug verlangden naar die tijd van afgoderij en goddeloosheid.

Een teken dat ze zich echt bekeerden tot God, en voortaan in liefde en gehoorzaamheid voor Hem willen leven.

Juist dat feest vieren ze.

En juist dat feest verlengen ze.

Intens verlangen, dit berouw over de zonde, kent u dat? Berouw over de zonde.
En juist de weg van de Heere wil ik gaan, de weg van God wil ik gaan. Met vallen en opstaan, maar daar wil ik heen om de Heere te dienen.
Ook als ze naar huis gaan nemen ze die kracht van God met zich mee.
Daarvoor lazen we vers 1 van hoofdstuk 31.

Wat deden ze thuis?

Wat deden ze toen ze thuis kwamen?

Weg, afgoden weg, altaren weg, hup, in de beek Kidron stond ergens.

Weg ermee, weg ermee uit hun leven, die afgoden, die ontrouw, kan niet, mag niet.
En dat is moeilijk!

Ze hebben er jaren op vertrouwd, ze hebben daar geld aan gespendeerd, dat heeft hen een lieve duit gekost, reken maar al die afgodsbeeldjes.

Ze doen het weg, past niet meer bij het leven met de Heere.

Pascha heeft hun leven veranderd, de liefde van God heeft hun leven veranderd.

En het dienen van de Heere kost hen dan zeker moeite, en strijd, en offers.

En zelfverloochening.

Zal ook gepaard gaan met verdriet, dat blijkt ook in de geschiedenis die daarop volgt.

Herkenbaar, ook wij moeten ook vaak nog steeds strijden tegen de zonde. Moet je ook na de viering van het avondmaal constateren, ik verloochen mezelf te weinig, ik doe te veel wat ik zelf verlang.

Maar het dienen van de Heere dat mond altijd uit in vreugde.

Vreugde in God.

Laat dat broeders en zusters, een bemoediging mogen zijn.

Als we zien op het Paschafeest, als we zien op het avondmaal, dat als je moe wordt van jezelf, van je ontrouw, van je strijd, je bent welkom bij de Heere!

Wat je weg ook geweest is, en hoe diep je ook gegaan bent, de Heere wil je zonden vergeven.

Hij wil je zonden vergeven.

En Hij wil ook uw leven, en jouw leven, en mijn leven vervullen met trouw en met blijdschap.

En laten we wel helder zijn, dan moet je dus wel bij de Heere zijn, dan moet je wel bij de Heere zijn.

Dan moet je wel bij Hem aan tafel zitten, en bij Hem in Zijn huis komen, en uit Zijn hart, uit Zijn liefde willen leven.

Want als je de Heere vergeet, Zijn sacramenten minacht, Zijn dienst op de 2^e, 3^e, 4^e plek van je leven staat, dan is daar ook geen vergeving, en geen vrede en geen vreugde in de Heere.

Dat kan ook, en dat gebeurt ook, 2 Kronieken 30, die uitnodiging gaat uit door heel Israël, maar er waren vele die niet kwamen naar Jeruzalem. Die niet wilden komen.

Weet u wat ze deden? Ze lachten Hizkia uit, vers 10.

‘Pascha vieren? Waar is dat nou voor nodig, kom nou’.

Ze wilden zich niet vernederen.

Vernederen voor God, dat weigerden ze, ze willen zich niet klein maken voor de Heere, hun schuld niet belijden voor de Heere. Zijn liefde niet zoeken.

Dat kan ook.

Ook voor ons, ook als je in de kerk komt. Zelfs als je het avondmaal viert, maar dat je in je hart eigenlijk denkt, 'ja, waarom heb ik dat eigenlijk nodig, ik zie het nut er niet zo van in'.

En ten diepste, ik zie mijn schuld eigenlijk niet zo.

Weet dan gemeente, dan gaat de inhoud van het avondmaal aan je voorbij.

Als je het avondmaal niet in geloof viert, dan deel je niet in die liefde van God, in de genade van God. En dat is heel erg, want het heeft gevolgen, zelfs tot in de eeuwigheid.

Maar broeders en zusters, wij mogen het avondmaal vieren, brood en wijn, tastbare, zichtbare liefde van de Heere mogen we dan proeven en voelen.

En zo mag u dan gesterkt het leven ingaan, leven vanuit die liefde van de Heere.

Want het avondmaal, dat weet u, als je het avondmaal in geloof viert, dan gaat het avondmaal met u mee.

Kijk, dat brood wordt verteerd in uw maag, en de wijn wordt opgenomen in het lichaam en het verdwijnt, daar heb je om het zo maar te zeggen niks meer aan.

Maar Christus blijft in de hemel, en als we zo in geloof onze harten omhoog richten naar Hem, en zien tot Hem die in de hemel zit, dan mag je weten, vandaag en morgen, en in de week die voor ons ligt, Hij pleit voor mij.

En Hij schenkt mij Zijn Geest om zo vandaag, en morgen, en deze week, te leven niet voor mijzelf, maar voor de Heere.

AMEN